YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (ensimmäinen jaosto)

17 päivänä syyskuuta 1998 *

Asiassa T-50/96,

Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Bad Homburg (Saksa),

Gebr. Kruse GmbH, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri (Saksa),

Interporc Im- und Export GmbH, Saksan oikeuden mukaan perustettu yhtiö, kotipaikka Hampuri, edustajanaan asianajaja Georg M. Berrisch, Hampuri ja Bryssel, prosessiosoite Luxemburgissa asianajotoimisto Guy Harles, 8—10 rue Mathias Hardt,

kantajina,

joita tukee

Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta, asiamiehenään alunperin Treasury Solicitor's Departmentin virkamies Stéphanie Ridley, ja sittemmin samalta osastolta John Collins, avustajanaan barrister David Anderson, prosessiosoite Luxemburgissa Yhdistyneen kuningaskunnan suurlähetystö, 14 boulevard Roosevelt,

väliintulijana,

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

vastaan

Euroopan yhteisöjen komissio, asiamiehenään oikeudellinen neuvonantaja Götz zur Hausen, prosessiosoite Luxemburgissa c/o oikeudellisen yksikön virkamies Carlos Gómez de la Cruz, Centre Wagner, Kirchberg,

vastaajana,

jossa kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa komission 26.1.1996 tekemän ja Saksan liittotasavallalle osoitetun päätöksen, asiakirja K(96) 180 lopull., joka koskee tuontitullien peruuttamista,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: presidentti B. Vesterdorf sekä tuomarit R. M. Moura Ramos ja P. Mengozzi,

kirjaaja: hallintovirkamies A. Mair,

ottaen huomioon kirjallisessa käsittelyssä ja 31.3.1998 pidetyssä suullisessa käsittelyssä esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asiaa koskevat oikeussäännöt

1 Tuonti- tai vientitullien palauttamisesta tai peruuttamisesta 2 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 1430/79 (EYVL L 175, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1430/79) 13 artiklan 1 kohdassa, sellaisena kuin se on muutettuna 7.10.1986 annetun neuvoston asetuksen N:o 3069/86 (EYVL L 286, s. 1, jäljempänä asetus N:o 3069/86) 1 artiklan 6 kohdalla, säädetään seuraavaa:

"Tuonti- tai vientitulli voidaan palauttaa tai peruuttaa erityistilanteessa — — johon on jouduttu, ilman että asianomainen olisi menetellyt vilpillisesti tai ilmeisen huolimattomasti." [1]

2 Asetuksen N:o 1430/79 4 a, 6 a, 11 a ja 13 artiklan soveltamissääntöjen vahvistamisesta 12 päivänä joulukuuta 1986 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 3799/86 (EYVL L 352, s. 19, jäljempänä asetus N:o 3799/86) 4 artiklan 2 kohdan c alakohdassa säädetään, että asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitettuna erityistilanteena ei sinänsä ole pidettävä sitä, että "tullietuuskohtelun myöntämiseksi vapaaseen liikkeeseen ilmoitetuille tavaroille on esitetty asiakirjoja, jotka myöhemmin todetaan vääriksi, väärennetyiksi tai kyseisen tullietuuskohtelun myöntämiseen kelpaamattomiksi, vaikka ne olisikin esitetty vilpittömässä mielessä". *

3 Tuonti- tai vientitullien maksamisvelvoitteen sisältävään tullimenettelyyn ilmoitetuista tavaroista velalliselta kantamatta jääneiden tuonti- tai vientitullien kantamisesta jälkitullauksin 24 päivänä heinäkuuta 1979 annetun neuvoston asetuksen (ETY)

* Suomennettu yhteisöjen tuomioistuimessa, koska EYVL:ssä ei ole julkaistu suomenkielistä tekstiä.

N:o 1697/79 (EYVL L 197, s. 1, jäljempänä asetus N:o 1697/79) 5 artiklan 2 kohdassa säädetään seuraavaa:

"Toimivaltaiset viranomaiset voivat olla perimättä jälkikäteen tuonti- tai vientitullien määrää, jota ei ole kannettu toimivaltaisten viranomaisten tekemän sellaisen virheen vuoksi, jonka havaitsemista ei kohtuullisesti voida edellyttää maksuvelvolliselta, joka puolestaan on toiminut vilpittömässä mielessä ja noudattanut kaikkia voimassa olleita tulli-ilmoitustaan koskevia säännöksiä — — ." *

4 Neuvosto antoi 12.10.1992 yhteisön tullikoodeksista asetuksen N:o 2913/92 (EYVL L 302, s. 1, jäljempänä tullikoodeksi), joka tuli voimaan 1.1.1994. Tullikoodeksin 251 artiklan 1 kohdalla kumottiin muun muassa asetukset N:o 1430/79 ja N:o 1697/79.

5 Asetus N:o 3799/86 on kumottu tietyistä yhteisön tullikoodeksista annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 2913/92 soveltamista koskevista säännöksistä 2 päivänä heinäkuuta 1993 annetun komission asetuksen (ETY) N:o 2454/93 (EYVL L 253, s. 1, jäljempänä asetus N:o 2454/93) 913 artiklalla; asetus N:o 3799/86 kumottiin 1.1.1994 eli asetuksen N:o 2454/93 voimaantulopäivänä.

6 Asetuksen N:o 2454/93 907 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tapausta komiteassa tutkimaan kokoontuneista kaikkien jäsenvaltioiden edustajista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksen, jolla vahvistetaan joko se, että tutkittu erityistilanne oikeuttaa palautuksen tai peruutuksen myöntämiseen tai ettei se oikeuta siihen.

Päätös on tehtävä kuudessa kuukaudessa päivästä, jona komissio on vastaanottanut 905 artiklan 2 alakohdassa tarkoitetut asiakirjat. Jos komissio on joutunut pyytämään jäsenvaltiolta lisätietoja ratkaisun tekemiseksi, kuuden kuukauden määräaikaa on pidennettävä päivän, jona komissio on lähettänyt lisätietoja koskevan pyynnön, ja päivän, jona komissio on ne vastaanottanut, välillä kuluneen ajan verran."

7 Saman asetuksen 909 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Jos komissio ei ole tehnyt päätöstään 907 artiklassa säädetyssä määräajassa tai ei ole ilmoittanut päätöstä kyseiselle jäsenvaltiolle 908 artiklassa säädetyssä määräajassa, päätöksen tekevän tulliviranomaisen on annettava myönteinen päätös palautus- tai peruutushakemukseen."

8 Saman asetuksen 904 artiklassa säädetään seuraavaa:

"Tuontitulleja ei — — peruuteta, jos — — peruutushakemuksen tueksi esitetään tapauksen mukaan ainoastaan, että:

— —

c) tullietuuskohtelun myöntämiseksi vapaaseen liikkeeseen ilmoitetuille tavaroille on esitetty asiakirjoja, jos ne myöhemmin todetaan vääriksi, väärennetyiksi tai kyseisen tullietuuskohtelun myöntämiseen kelpaamattomiksi, vaikka ne olisikin esitetty vilpittömässä mielessä."

Kanteen perustana olevat tosiseikat

9 Vuosina 1991 ja 1992 Argentiinasta peräisin olevan korkealaatuisen naudanlihan tuontiin yhteisen tullitariffin mukaisesti (ks. tariffi- ja tilastonimikkeistöstä ja yhteisestä tullitariffista 23 päivänä heinäkuuta 1987 annettu neuvoston asetus (ETY) N:o 2658/87 [EYVL L 256, s. 1] ja siihen myöhemmin tehdyt muutokset) sovellettiin 20 prosentin tullia.

10 Tämän tullin lisäksi tuontiin sovellettiin tuontimaksua. Komissio vahvisti maksun suuruuden säännöllisesti naudanliha-alan yhteisestä markkinajärjestelystä 27 päivänä kesäkuuta 1968 annetun neuvoston asetuksen (ETY) N:o 805/68 (EYVL L 148, s. 24, sellaisena kuin se on muutettuna) 12 artiklan mukaisesti. Oikeudenkäynnin kohteena olevan tuonnin osalta maksun suuruus oli 10 Saksan markkaa kilogrammalta.

11 Yhteisöllä on vuodesta 1980 alkaen ollut tullitariffeja ja kauppaa koskevaan yleissopimukseen (GATT) perustuva velvoite antaa vuosittain lihantuojien käyttöön yhteisön tariffikiintiö, jonka puitteissa muun muassa Argentiinasta peräisin oleva naudanliha vapautetaan tuontimaksusta.

12 Näiden velvoitteiden mukaisesti neuvosto antoi vuoden 1991 osalta 20.12.1990 asetuksen N:o 3840/90 (EYVL L 367, s. 6) ja vuoden 1991 osalta 11.12.1991 asetuksen N:o 3668/91 (EYVL L 349, s. 3) yhteisön tariffikiintiön antamisesta tuojien käyttöön sellaisen korkealaatuisen naudanlihan (ns. Hilton Beef) osalta, joka on tuoretta, jäähdytettyä tai jäädytettyä ja kuuluu CN-koodeihin 0201 ja 0202, sekä sellaisten tuotteiden osalta, jotka kuuluvat CN-koodeihin 0206 10 95 ja 0206 29 91, (jäljempänä Hilton-naudanliha). Tämän kiintiön (jäljempänä Hilton-kiintiö) perusteella tuodusta lihasta oli maksettava ainoastaan yhteisen tullitariffin mukaista, 20 prosentin suuruista tullia (mainittujen asetusten 1 artiklan 2 kohta).

13 Mainittujen kahden vuoden osalta neuvosto antoi 25.7.1991 asetuksen N:o 2329/91 (EYVL L 214, s. 1) ja 28.4.1992 asetuksen N:o 1158/92 (EYVL L 122, s. 5), joilla se antoi lisäksi erillisen ja poikkeuksellisen tuontikiintiön tuojien käyttöön sellaisen korkealaatuisen naudanlihan osalta, joka on tuoretta, jäähdytettyä tai jäädytettyä ja kuuluu CN-koodeihin 0201 ja 0202, sekä sellaisten tuotteiden osalta, jotka kuuluvat CN-koodeihin 0206 10 95 ja 0206 29 91. Näillä asetuksilla lisättiin määriä, joita oli mahdollista tuoda Hilton-kiintiön perusteella.

14 Samalle ajanjaksolle komissio on antanut 27.12.1990 asetuksen N:o 3884/90 neuvoston asetuksissa N:o 3840/90 ja N:o 3841/90 säädettyjen tuontijärjestelyjen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä naudanliha-alalla (EYVL L 367, s. 129) sekä 18.12.1991 asetuksen N:o 3743/91 neuvoston asetuksissa N:o 3668/91 ja N:o 3669/91 säädettyjen tuontijärjestelyjen yksityiskohtaisista soveltamissäännöistä naudanliha-alalla (EYVL L 352, s. 36) (jäljempänä täytäntöönpanoasetukset).

15 Hilton-kiintiön perusteella tietty määrä Argentiinasta peräisin olevaa Hilton-naudanlihaa oli siten mahdollista tuoda yhteisöön ilman tuontimaksua. Tuontimaksusta vapautuksen saaminen edellytti sitä, että tuonnin yhteydessä esitettiin viennimaan toimivaltaisen elimen antama aitoustodistutus.

16 Vuoden 1991 loppuun saakka aitoustodistukset myönsi Argentiinassa Junta Nacional de Carnes. Vuodenvaihteessa 1991/1992 aitoustodistusten myöntäminen siirrettiin Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pescalle. Ainoastaan Argentiinan viranomaisten hyväksymät naudanlihan viejät saivat tällaisia aitoustodistuksia.

17 Saatuaan vuonna 1993 tietää, että aitoustodistuksia on saatettu väärentää, komissio aloitti yhteistyössä Argentiinan viranomaisten kanssa asiaa koskevan tutkimuksen.

18 Komission virkamiehet olivat useaan kertaan Argentiinassa tutkimassa asiaa yhdessä kansallisten virkamiesten kanssa.

19 Ensimmäinen virkamatka tapahtui 8.—19.11.1993. Tämän virkamatkan tulokset selvitettiin 24.11.1993 päivätyssä kertomuksessa (jäljempänä vuoden 1993 kertomus), jossa vahvistettiin lainvastaisuuksia havaitun.

20 Tämän kertomuksen mukaan Argentiinan viranomaiset olivat ihmetelleet, miksi näitä lainvastaisuuksia ei ollut havaittu tuotaessa Hilton-naudanlihaa yhteisöön. Kertomuksen 11 kohdassa todetaan seuraavaa: "— — Argentiinan viranomaiset korostavat jo vuosia lähettäneensä komission asiaa hoitavaan yksikköön ([maatalousasioiden] pääosasto VI) jotakuinkin säännöllisesti luettelon kaikista [Hilton-naudanlihaa koskevista] aitoustodistuksista, jotka on myönnetty kymmenenä edeltävänä päivänä; luettelossa oli viitetietoina muun muassa argentiinalainen viejä, yhteisössä oleva vastaanottaja sekä tuotteiden brutto- ja nettopaino. Yhteyshenkilöidemme mukaan tällaisen luettelon perusteella olisi ollut helppoa vertailla näitä tietoja niihin tietoihin, jotka ilmenevät kyseistä tuotetta tuotaessa esitetyistä aitoustodistuksista, ja näin löytää ne aitoustodistukset, jotka eivät vastaa luettelon tietoja."

21 Argentiinaan tehtiin toinen virkamatka 19.4.—6.5.1994. Tätä virkamatkaa koskevassa, 17.8.1994 päivätystä kertomuksesta (jäljempänä yhteenvetokertomus) todetaan, että vuosina 1991 ja 1992 oli esitetty yhteensä yli 460 väärennettyä argentiinalaista aitoustodistusta.

22 Kantajina olevat yritykset Primex Produkte Import-Export GmbH & Co. KG (jäljempänä Primex), Gebr. Kruse GmbH (jäljempänä Gebr. Kruse) ja Interporc Im- und Export GmbH (jäljempänä Interporc) ovat saksalaisia yhtiöitä, jotka harjoittavat lihan ja lihatuotteiden tuontia. Ne ovat jo useana vuonna tuoneet lihaa myös Hilton-kiintiön puitteissa.

23 Kantajien tuoman naudanlihan vapaaseen liikkeeseen yhteisössä saattamisen yhteydessä kantajille myönnettiin aitoustodistuksen esittämistä vastaan käytössä olleen tariffikiintiön perusteella vapautus tuontimaksusta.

24 Sen jälkeen kun mainitut väärennökset oli havaittu, Saksan viranomaiset vaativat, että kantajien tulee jälkikäteen maksaa tuontimaksut. Kantajille osoitettiin 3.3.—10.6.1994 maksukehotuksia, joissa Primexilta vaadittiin 90 975,30 Saksan markkaa, Gebr. Kruselta 174 286,46 Saksan markkaa ja Interporcilta 99 966,63 Saksan markkaa.

25 Tämän johdosta kantajat pyysivät Saksan toimivaltaisilta tulliviranomaisilta 1.2., 24.2. ja 22.3.1995 päivätyillä kirjeillä, että niiden maksettaviksi määrätyt tuontitullit peruutettaisiin (jäljempänä peruutushakemus). Hakemusten perusteluina olivat 6.4.1995 päivätyt kirjelmät. Kantajat vaativat myös kansallisen oikeuden perusteella lykkäystä maksujen suorittamisen määräaikaan, mikä myönnettiinkin.

26 Nämä peruutushakemukset toimitettiin liittovaltion talousministeriöön. Tämä pyysi komissiota päättämään, oliko tuontitullien peruuttamiseen syytä suostua asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan perusteella. Ministeriön pyyntö sisältyi kirjeisiin, jotka komissio vastaanotti 1.8.1995 (asia REM 8/95, Primex) ja 21.8.1995 (asia REM 11/95, Gebr. Kruse ja asia REM 12/95, Interporc).

27 Kaikkia jäsenvaltioita edustavien asiantuntijoiden 4.12.1995 pitämässä kokouksessa käsiteltiin asetuksen N:o 2454/93 907 artiklan mukaisesti lausunnon antamista siitä, olisiko tuontitullien peruuttamiseen suostuttava.

28 Komission 26.1.1996 tekemässä, Saksan liittotasavallalle osoitetussa päätöksessä katsottiin, että peruutushakemuksiin ei ollut syytä suostua (jäljempänä riidanalainen päätös). Kantajat saivat tiedon päätöksestä 7.2.1996.

Oikeudenkäynti ja asianosaisten vaatimukset

29 Kantajat ovat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 12.4.1996 toimittamallaan kirjelmällä nostaneet kanteen, jossa vaaditaan riidanalaisen päätöksen kumoamista.

30 Erillisellä, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 25.6.1996 jättämällään kirjelmällä kantajat vaativat ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 64 artiklan 4 kohdan ja 114 artiklan perusteella, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin määräisi komission esittämään eräitä asiakirjoja, joilla katsottiin olevan merkitystä asian ratkaisemisen kannalta.

31 Komissio on ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 4.7.1996 jättämällään kirjelmällä vaatinut ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuinta hylkäämään hakemuksen asian selvittämistoimista.

32 Tätä ennen Interporc pyysi 23.2.1996 päivätyllä kirjeellä komissiolta yleisön oikeudesta saada tietoja komission asiakirjoista 8 päivänä helmikuuta 1994 tehdyn komission päätöksen 94/90/EHTY, EY, Euratom (EYVL L 46, s. 58) nojalla eräitä asiakirjoja, jotka koskivat Hilton-naudanlihan tuonnin valvontaa.

33 Pääosastojen VI sekä XXI (tulliliitto ja välillinen verotus) pääjohtajat pitkälti hylkäsivät tiedonsaantia asiakirjoista koskevan pyynnön 22.3. ja 25.3.1996 päivätyillä kirjeillä. Interporc vahvisti 27.3.1996 päivätyllä kirjeellä 23.2.1996 päivätyn hakemuksensa. Komission pääsihteeri hylkäsi 29.5.1996 tekemällään päätöksellä tämän vahvistavan hakemuksen.

34 Interporc nosti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa 9.8.1996 kanteen, jossa vaadittiin 29.5.1996 tehdyn päätöksen kumoamista. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumosi asiassa T-124/96, Interporc vastaan komissio, 6.2.1998 antamallaan tuomiolla (Kok. 1998, s. II-231) komission 29.5.1996 tekemän päätöksen puutteellisesti perusteltuna.

35 Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta toimitti ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimeen 8.10.1996 väliintulohakemuksen, jossa se pyytää saada osallistua oikeudenkäyntiin tukeakseen kantajien vaatimuksia. Kolmannen jaoston puheenjohtaja hyväksyi väliintulohakemuksen 30.1.1997 antamallaan määräyksellä.

36 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen 2.7.1997 tekemällä päätöksellä määrättiin esittelevä tuomari ensimmäiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi asia näin ollen annettiin.

37 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin (ensimmäinen jaosto) päätti esittelevän tuomarin kertomuksen perusteella aloittaa suullisen käsittelyn ilman edeltäviä asian selvittämistoimia. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin pyysi kuitenkin prosessinjohtotoimenpiteenä 15.12.1997 päivätyllä kirjeellä asianosaisia esittämään tiettyjä asiakirjoja sekä vastaamaan kirjallisesti tiettyihin kysymyksiin. Komissio ja kantajat vastasivat tähän pyyntöön ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimelle 13.1. ja 14.1.1998 toimittamillaan kirjelmillä.

38 Kantajat vaativat, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen;

— velvoittaa komission korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

39 Komissio vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen;

— velvoittaa kantajat korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

40 Yhdistynyt kuningaskunta vaatii väliintulijana, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin kumoaa riidanalaisen päätöksen.

Pääasia

41 Kantajat vetoavat pääasiassa seuraaviin viiteen kanneperusteeseen: 1) puolustautumisoikeuksien loukkaaminen, 2) olennaisten menettelymääräysten rikkominen, koska komissio ei antanut Saksan liittotasavallan edustajalle tilaisuutta esittää suullisesti kantaansa jäsenvaltioiden edustajien asiantuntijoiden 4.12.1995 pitämässä kokouksessa, 3) asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan rikkominen, 4) suhteellisuusperiaatteen loukkaaminen ja 5) perusteluvelvollisuuden laiminlyönti. Istunnossa kantajat luopuivat siitä alunperin esittämästään väitteestä, että komission riidanalaisen päätöksen tekemiseen käyttämä oikeudellinen perusta olisi ollut väärä.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee puolustautumisoikeuksien loukkaamista

Asianosaisten väitteet ja niiden perustelut

42 Kantajat vetoavat siihen, että riidanalaista päätöstä rasittaa menettelyvirhe, koska kantajilla ei ollut mahdollisuutta tulla kuulluiksi ja puolustautua jo komissiossa tapahtuneen käsittelyn yhteydessä.

43 Kantajat toteavat, että oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen missä tahansa menettelyssä, jota käydään tiettyä henkilöä vastaan ja joka saattaa päättyä tälle vastaiseen päätökseen, on yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jota on noudatettava, vaikka menettelystä ei olisi annettu mitään säännöksiä tai määräyksiä (asia C-135/92, Fiskano, tuomio 29.6.1994, Kok. 1994, s. I-2885, 39 kohta).

44 Kantajat lisäävät, että puolustautumisoikeuksiin ei sisälly pelkästään oikeus esittää kantansa, vaan myös oikeus saada ennen päätöksen tekemistä tietoonsa kaikki tärkeät tosiseikat (asia C-49/88, Al-Jubail Fertilizer v. neuvosto, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3187) ja ne oikeudelliset pohdinnat, joihin komissio aikoo perustaa päätöksensä. Lisäksi yhteenvetokertomus toimitettiin esillä olevassa asiassa vasta hallinnollisen menettelyn jo päätyttyä, vaikka komissio ilmeisestikin perusti tähän kertomukseen toteamuksensa kantajien osoittamasta puutteellisesta huolellisuudessa.

45 Kantajien mukaan komissio erehtyy menettelyä koskevien takeiden tarkoituksesta katsoessaan, että niiden tarkoituksena on yksinomaan huolehtia siitä, että päätöksen tekevällä elimellä on tiedossaan hakijan merkityksellisinä pitämät tosiseikat, väitteet ja perustelut. Myös kantajien on välttämätöntä tietää kaikki merkitykselliset seikat, jotta peruutushakemusta voidaan tehokkaasti perustella.

46 Kantajat toteavat, että yhteisöjen tuomioistuin on sinänsä pitänyt yhteisön oikeuden kanssa yhteensopivina vanhoja menettelysääntöjä, joiden mukaan maksuvelvollisella ei ollut mahdollisuutta tulla suoraan kuulluksi komissiossa (yhdistetyt asiat 98/83 ja 230/83, Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomio 13.11.1984, Kok. 1984, s. 3763). Kantajat lisäävät kuitenkin, että Euroopan unionista sittemmin tehdyn sopimuksen F artiklan 2 kohdassa määrätään muun muassa, että unioni pitää arvossa yhteisön oikeuden yleisinä periaatteina perusoikeuksia, sellaisina kuin ne taataan ihmisoikeuksien ja perusvapauksien suojaamiseksi 4 päivänä marraskuuta 1950 allekirjoitetussa Euroopan yleissopimuksessa. Esillä olevassa asiassa noudatettu menettely on kantajien mukaan ristiriidassa tämän yleissopimuksen 6 artiklan ja erityisesti sen 3 kappaleen c kohdan kanssa, jonka mukaan jokaisella on oikeus "puolustautua henkilökohtaisesti". Tältä osin komissio vetoaa virheellisesti yhteisöjen tuomioistuimen yhdistetyissä asioissa C-121/91 ja C-122/91, CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux vastaan komissio, 6.7.1993 antamaan tuomioon (Kok. 1993, s. I-3873, 52 kohta), sillä se ei enää vastaa yhteisön oikeuden nykytilaa.

47 Puolustautumisoikeuksien periaatteen kunnioittaminen on kantajien mukaan esillä olevassa asiassa sitäkin tärkeämpää, koska komissio on toiminut asiassa samalla sekä tuomarina että asianosaisena. Komissio on näet itse arvioinut virheellisen menettelynsä merkityksen ja siitä aiheutuvat seuraukset.

48 Komissio kiistää loukanneensa puolustautumisoikeuksia. Komissio muistuttaa, ettei menettelysäännöissä nykyisin määrätä maksuvelvollisen osallistumisesta komissiossa vireillä olevaan hallinnolliseen menettelyyn. Tältä osin komissio toteaa, että asiassa T-346/94, France-Aviation vastaan komissio, 9.11.1995 annetussa tuomiossaan (Kok. 1995, s. II-2841) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin ei ole arvostellut eikä pitänyt puutteellisina asetuksen N:o 2454/93 säännöksiä.

49 Komissio toteaa, että yhteisöjen tuomioistuin on todennut edellä mainitussa asiassa CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux vastaan komissio antamassaan tuomiossa (52 kohta), että polkumyyntitulleja koskevissa asioissa sovellettava menettely eroaa merkittävästi menettelystä, jota noudatetaan tuontitullien peruuttamista koskevissa asioissa. Näin ollen polkumyyntimenettelyn mukaisiin oikeuksiin ei voi vedota esillä olevassa asiassa sovellettujen menettelysääntöjen arvostelemiseksi.

50 Tämän todettuaan komissio arvioi, että toisin kuin tilanteessa, jota tutkittiin edellä mainitussa asiassa France-Aviation vastaan komissio annetussa tuomiossa, riidanalainen päätös perustui täydelliseen asiakirjavihkoon. Sekä komissiolla että asetuksen N:o 2454/93 907 artiklassa tarkoitetun asiantuntijaryhmän jäsenillä oli nimittäin käytettävissään kyseisen jäsenvaltion toimittamien selvitysten ohella kantajien peruutushakemukset perusteluineen.

51 Oikeuskäytännöstä ilmenevien vaatimusten mukaisesti kaikki kantajien itsensä olennaisiksi arvioimat seikat kävivät komission mukaan ilmi asiakirjavihosta riidanalaisen päätöksen tekohetkellä (asia 294/81, Control Data Belgium v. komissio, tuomio 17.3.1983, Kok. 1983, s. 911; em. yhdistetyt asiat Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomion 9 kohta ja em. asia CT Control (Rotterdam) ja JCT Benelux v. komissio, tuomion 48 kohta).

52 Komission mukaan kantajat ovat tähän kanneperusteeseen vedotessaan ymmärtäneet väärin tuontitullien peruutusta koskevissa asioissa noudatettavien menettelytakeiden tarkoituksen. Näiden takeiden ainoa tarkoitus on saattaa komission tietoon ne tosiseikat, väitteet ja perustelut, joita hakija pitää merkityksellisinä peruutushakemuksensa aiheellisuuden osoittamiseksi; sen sijaan tarkoituksena ei ole se, että asianomainen saa tietoonsa kaiken sen, mitä komissio saattaa sittemmin käyttää perustana päätökselleen.

53 Komissio toteaa, että maksuvelvollisella on tietenkin oltava mahdollisuus ottaa kantaa yhteisön toimielimen hallussa oleviin asiakirjoihin (asia C-269/90, Technische Universität München, tuomio 21.11.1991, Kok. 1991, s. I-5469, 25 kohta ja em. asia France-Aviation v. komissio, tuomion 32 kohta). Tämä ei kuitenkaan merkitse sitä, että maksuvelvollisen olisi voitava ottaa kantaa muihin kuin niihin asiakirjoihin, joiden perusteella komissio tekee riidanalaisen päätöksen.

54 Sen osalta, että komissio toimisi samalla sekä tuomarina että asianosaisena, toimielin toteaa olevan aivan tavallista, että hallinnollinen viranomainen ratkaisee kysymyksen tullien kantamisesta tai kantamatta jättämisestä.

55 Lopuksi komissio toteaa, että kantajien asianajaja keskusteli asiasta useaan otteeseen komission virkamiesten kanssa ennen kuin riidanalainen päätös tehtiin.

56 Komission mukaan kanneperuste on siten hylättävä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

57 Aluksi on todettava, että tuontitullin peruuttamista koskeva hallinnollinen menettely sisältää kaksi erillistä vaihetta. Ensimmäinen vaihe tapahtuu kansallisella tasolla. Tullivelallisen on esitettävä peruutushakemuksensa kansalliselle hallintoelimelle. Jos tämä katsoo, ettei peruutukseen ole syytä, se voi säännösten mukaan tehdä tällaisen päätöksen saattamatta hakemusta komission käsiteltäväksi. Tällainen päätös voidaan saattaa kansallisen tuomioistuimen tutkittavaksi. Jos kansalliselle hallintoelimelle on sen sijaan epäselvää, olisiko peruutukseen suostuttava, tai jos se katsoo, että peruutukseen on suostuttava, sen on siirrettävä hakemus komission ratkaistavaksi. Toinen vaihe tapahtuu siten yhteisön tasolla, kun kansalliset viranomaiset ovat siirtäneet tullivelallisen asian komissiolle. Kaikkien jäsenvaltioiden asiantuntijoista koostuvaa asiantuntijaryhmää kuultuaan komissio tekee päätöksensä peruutushakemuksen aiheellisuudesta.

58 Asetuksessa N:o 2454/93 säädetään ainoastaan yhteyksistä yhtäältä asianosaisen ja kansallisen hallintoelimen ja toisaalta viimeksi mainitun ja komission välillä (em. asia France-Aviation v. komissio, tuomion 30 kohta). Kyseinen jäsenvaltio on voimassa

olevien säännösten mukaan siten ainoa taho, johon komissio on yhteydessä. Asetuksen N:o 2454/93 menettelysäännöksissä ei säädetä, että maksuvelvollisella olisi oikeus tulla kuulluksi komissiossa vireillä olevassa hallintomenettelyssä.

59 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan puolustautumisoikeuksien kunnioittaminen missä tahansa menettelyssä, jota käydään tiettyä henkilöä vastaan ja joka saattaa päättyä tälle vastaiseen päätökseen, on kuitenkin yhteisön oikeuden perustavanlaatuinen periaate, jota on noudatettava, vaikka menettelystä ei olisi annettu mitään säännöksiä tai määräyksiä (asia C-32/95 P, komissio v. Lisrestal ym., tuomio 24.10.1996, Kok. 1996, s. I-5373, 21 kohta, yhdistetyt asiat C-48/90 ja C-66/90, Alankomaat ym. v. komissio, tuomio 12.2.1992, Kok. 1992, s. I-565, 44 kohta ja em. asia Fiskano v. komissio, tuomion 39 kohta).

60 Sen harkintavallan vuoksi, joka komissiolla on, kun se tekee päätöksen asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa säädetyn yleisen kohtuuslausekkeen perusteella, kuulluksi tulemista koskevan oikeuden toteutuminen on erityisen tärkeää menettelyssä, joka koskee tuontitullien peruuttamista tai palauttamista (em. asia France-Aviation v. komissio, tuomion 34 kohta ja vastaavasti em. asia Technische Universität München, tuomion 14 kohta).

61 Puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate edellyttää, että henkilö, jolle vastainen päätös saatetaan tehdä, voi tehokkaasti ilmaista kantansa ainakin niistä seikoista, joista komissio päätöstä tehdessään katsoo asianomaisen olevan vastuussa (ks. vastaavasti em. asia komissio v. Lisrestal ym., tuomion 21 kohta ja em. asia Fiskano v. komissio, tuomion 40 kohta).

62 Kilpailuasioiden osalta on vakiintunutta oikeuskäytäntöä, että tiedon saamista asiakirjasta koskeva oikeus on itsessään läheisesti yhteydessä puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaatteeseen. Tiedon saamista asiakirjoista koskeva oikeus on näet menettelyyn liittyvä tae, jonka tarkoituksena on suojata kuulluksi tulemisen

oikeutta (yhdistetyt asiat T-10/92, T-11/92, T-12/92 ja T-15/92, Cimenteries CBR ym. v. komissio, tuomio 18.12.1992, Kok. 1992, s. II-2667, 38 kohta ja asia T-36/91, ICI v. komissio, tuomio 29.6.1995, Kok. 1995, s. II-1847, 69 kohta).

63 Tämä oikeuskäytäntö soveltuu esillä olevaan asiaan. Puolustautumisoikeuksien kunnioittamisen periaate ei siten edellytä pelkästään sitä, että asianomainen voi tehokkaasti ilmaista kantansa tosiseikkojen merkityksestä, vaan myös sitä, että asianomainen pystyy ottamaan kantaa ainakin niihin asiakirjoihin, jotka ovat yhteisön toimielimen hallussa (em. asia Technische Universität München, tuomion 25 kohta ja em. asia France-Aviation v. komissio, tuomion 32 kohta).

64 Koska kantajat arvostelevat komissiota vakavista laiminlyönneistä Hilton-kiintiön valvonnassa, ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo lisäksi, että ollakseen tehokas kuulluksi tulemisen oikeus edellyttää, että komission on pyynnöstä annettava tieto kaikista hallinnollisista asiakirjoista, jotka eivät ole luottamuksellisia ja jotka koskevat riidanalaista päätöstä. Ei ole näet poissuljettua, että komission epäolennaisiksi arvioimilla asiakirjoilla on merkitystä kantajille. Jos komissio saisi yksipuolisesti sulkea hallinnollisen menettelyn ulkopuolelle sille kenties vahingolliset asiakirjat, tämä voisi vakavasti loukata tuontitullien peruuttamista hakevan puolustautumisoikeuksia (ks. näin myös em. asia ICI v. komissio, tuomion 93 kohta).

65 Esillä olevassa asiassa on huomattava, että liittovaltion talousministeriö on todennut peruutushakemuksia koskevassa lausunnossaan, joka annettiin siirrettäessä asiat komission käsiteltäväksi, etteivät kantajat ole menetelleet huolimattomasti eivätkä vilpillisesti.

66 Riidanalaisessa päätöksessä kantajia arvostellaan ensimmäisen kerran siitä, etteivät ne ole osoittaneet tarpeellista huolellisuutta laiminlyödessään ryhtyä kaikkiin mahdollisiin varotoimiin sopimuskumppaniensa ja Argentiinassa olevien välittäjiensä osalta. Kantajat eivät muun muassa ole suoraan valvoneet sitä, miten niiden käyt-

tämät aitoustodistukset ovat päätyneet näille (riidanalaisen päätöksen 22. perustelukappale), vaikka kantajille olisi ollut mahdollista ryhtyä varotoimiin (16. perustelukappale).

67 Tältä osin on todettava, että edellä mainitussa asiassa France-Aviation vastaan komissio annetusta tuomiosta (36 kohta) käy ilmi, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin on katsonut, että komission aikoessa sivuuttaa kansallisten toimivaltaisten viranomaisten kannanoton siitä, voidaanko asianomaista syyttää ilmeisestä huolimattomuudesta, sen on kuultava tätä asiasta. Tällainen päätös edellyttää näet monitahoista oikeudellista arviointia, joka voidaan tehdä ainoastaan kaikkien merkityksellisten tosiasiatietojen pohjalta.

68 Tätä oikeuskäytäntöä voidaan soveltaa esillä olevaan asiaan, vaikka kantajia arvostellaan vain huolellisuuden puutteesta. Komissio on nimittäin nojautunut tähän huolimattomuuteen perusteena peruutushakemusten hylkäämiselle asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan mukaisesti; tässä säännöksessä edellytetään kuitenkin, ettei asianomainen ole menetellyt "ilmeisen huolimattomasti".

69 Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee, että komissio ei ole antanut kantajille tilaisuutta komissiossa vireillä olleessa menettelyssä ottaa kantaa ja tehokkaasti ilmaista näkemyksiään väitteistä, jotka koskevat huolellisuuden puutetta.

70 Vaikka kantajien asianajaja on keskustellut komission virkamiesten kanssa, näissä keskusteluissa ei kuitenkaan käsitelty väitteitä, jotka esitetään riidanalaisen päätöksen 16. ja 22. perustelukappaleessa. Vastauksessa ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tältä osin esittämään kysymykseen kantajat totesivat komission tätä riitauttamatta, että näissä keskusteluissa ei käsitelty sitä, olivatko kantajat tai tuojat yleisesti ottaen osoittaneet huolellisuuden puutetta tai menetelleet ilmeisen huolimattomasti.

71 Tästä seuraa, että riidanalainen päätös tehtiin hallinnollisessa menettelyssä, jossa on rikottu olennaisia menettelymääräyksiä.

72 Puolustautumisoikeuksien loukkaamista koskeva ensimmäinen kanneperuste on siten hyväksyttävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan rikkomista

Kantajien ja väliintulijan väitteet sekä niiden perustelut

73 Kantajat väittävät, että komissio on rikkonut asetuksen n:o 1430/79 13 artiklaa katsoessaan, ettei käsillä ollut tässä säännöksessä tarkoitettu "erityistilanne". Hyväksyessään riidanalaisen päätöksen toimielin ei kantajien mukaan ole ottanut huomioon merkitystä, joka on sen omilla vakavilla virheillä Hilton-kiintiön puitteissa tapahtuvan tuonnin valvonnassa, ja tästä johtuvia oikeudellisia seurauksia.

74 Kantajien mukaan asetuksen N:o 1430/79 13 artikla on yleinen kohtuuslauseke, joten tuontitullien kantaminen olisi rajoitettava niihin tilanteisiin, joissa näiden tullien maksaminen on perusteltua ja yhteensopivaa perustavanlaatuisten oikeusperiaatteiden kanssa (asia C-250/91, Hewlett Packard France, tuomio 1.4.1993, Kok. 1993, s. I-1819, 46 kohta). Kantajien mukaan komissiolla ei ole harkintavaltaa 13 artiklan soveltamisessa (ks. asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan soveltamisesta asia 314/85, Foto-Frost, tuomio 22.10.1987, Kok. 1987, s. 4199, 23 kohta).

75 Kantajat katsovat, että komissiolla olisi ollut velvollisuus valvoa Hilton-kiintiön puitteissa tapahtuvaa tuontia. Tämä velvoite johtuisi muun muassa täytäntöönpa-

noasetuksista. Niistä kunkin 6 artiklan 1 kohdassa näet velvoitetaan jäsenvaltiot ilmoittamaan komissiolle säännöllisesti Hilton-kiintiön puitteissa tuodut lihaerät. Ainoastaan komissiolla oli mahdollisuus selvittää tosiasiallisesti tuodun Hilton-naudanlihan määrä ja valvoa, ettei tämä määrä ylittänyt kiintiötä.

76 Kantajat arvostelevat sekä komissiota että Argentiinan viranomaisia laiminlyönneistä.

Komission väitetyt laiminlyönnit

77 Kantajat arvostelevat komissiota erityisesti siitä, että tämä ei ole vuoden mittaan jatkuvasti vähentänyt määriä, jotka voidaan tuoda Hilton-kiintiön puitteissa, ja siitä, että komissio ei ole verrannut jäsenvaltioista säännöllisesti annettuja ilmoituksia Hilton-naudanlihan tuonnista Argentiinan viranomaisten ilmoituksiin viedyistä lihaeristä.

78 Lisäksi kantajat toteavat, että komissio ei ole antanut kansallisten viranomaisten tiedoksi niiden henkilöiden nimiä ja nimikirjoitusnäytteitä, joilla oli oikeus antaa aitoustodistuksia, eikä myöskään tietoa Argentiinasta viedyistä lihaeristä. Nämä laiminlyönnit estivät kantajien mukaan kansallisia viranomaisia tehokkaasti valvomasta oikeudenkäynnin kohteena olevaan tuontiin liittyvien aitoustodistusten pätevyyttä.

79 Tämän lisäksi komissio olisi kantajien mukaan jo vuonna 1989 voinut todeta selviä kiintiöylityksiä. Jos komissio olisi tuolloin tutkinut näitä väärinkäytöksiä, niin

kiintiön ylittävä, aitoustodistusten väärentämisiin vuosina 1991 ja 1992 liittynyt tuonti olisi voitu välttää.

80 Kantajat väittävät vielä, että komissio itsekin on myöntänyt huolimattomuuden kiintiön valvonnassa. Tämän väitteensä tueksi kantajat vetoavat erityisesti vuoden 1993 kertomukseen sekä pääosaston XXI pääjohtajalle osoitettuun pääosaston VI pääjohtajan 8.4.1994 päivättyyn ilmoitukseen, jossa myönnetään vanhan valvontajärjestelmän puutteet.

81 Komission laiminlyönnit ovat kantajien mukaan luoneet edellytykset väärentämistoiminnan nykyisille mittasuhteille. Kantajat katsovat, että näiden laiminlyöntien vuoksi käsillä on asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitettu "erityistilanne".

Argentiinan viranomaisten väitetyt laiminlyönnit

82 Kantajat väittävät, että myös Argentiinan viranomaiset ovat toimineet virheellisesti hallinnoidessaan ja valvoessaan Hilton-kiintiön täytäntöönpanoa. Kyseisten viranomaisten aitoustodistusten laadinnassa käyttämät lomakkeet eivät olleet väärentämiseltä suojattuja, ja toisaalta viranomaiset olivat antaneet argentiinalaisille viejille tyhjiä lomakkeita. Lisäksi toimivallan siirtämisestä pois Junta Nacional de Carnesilta ja sen antamisesta Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pescalle seurasi kantajien mukaan usean kuukauden jakso, jolloin toimivaltasuhteet ja vastuualueet olivat epäselviä, mikä teki väärinkäytökset helpommiksi toteuttaa.

83 Komissio on kantajien mukaan vastuussa Argentiinan viranomaisten virheellisestä menettelystä, koska se on asiasta tietoisena siirtänyt itseltään pois Hilton-kiintiön hallintoa.

84 Vastoin komission kantaa viittaus asetuksen N:o 2454/93 904 artiklan c alakohtaan ei kantajien mielestä ole merkityksellinen nyt esillä olevassa asiassa. Kantajat eivät näet katso nojautuneensa yksin siihen, että ne esittivät väärennetyt todistukset vilpittömässä mielessä. Ne ovat sen sijaan vedonneet useaan muuhunkin seikkaan, erityisesti komission menettelyn virheellisyyteen.

85 Kantajien mukaan kyseiset väärennökset eivät ole osa tavanomaista liikeriskiä. Komissio on tässä yhteydessä erheellisesti vedonnut yhteisöjen tuomioistuimen asiassa 827/79, Acampora, 11.12.1980 antamaan tuomioon (Kok. 1980, s. 3731). Tähän tuomioon johtaneessa asiassa oli näet kysymys yhdestä ainoasta tuonnista, jolloin olisi kohtuutonta arvostella komissiota siitä, että se ei ole havainnut kysymyksessä olleita väärinkäytöksiä. Sitä vastoin nyt esillä olevassa asiassa komission laiminlyönnit tekivät mahdolliseksi sen, että väärentäminen saattoi jatkua usean vuoden ajan. Tästä syystä havaitut väärentämiset kantajien mielestä ylittävät tavanomaisen liikeriskin.

86 Kantajat katsovat, että vastinekirjelmällään komissio pyrkii esittämään lisäperusteluja ja/tai korvaamaan riidanalaisen päätöksen perustelut uusin perusteluin. Kantajien mukaan komissio esittää vastineessaan uuden oikeudellisen perustelun, joka koskee vaatimuksia, joiden on täytyttävä edellytyksenä asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan mukaiselle tullien peruuttamiselle. Toisaalta komissio kohdistaa kantajiin uusia väitteitä tässä säännöksessä tarkoitetusta ilmeisestä huolimattomuudesta. Koska näitä väitteitä ei mainita riidanalaisessa päätöksessä, ne on kantajien mielestä jätettävä tutkimatta.

87 Pääasian osalta kantajat katsovat komission virheellisesti rinnastavan asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitetun "ilmeisen huolimattomuuden" käsitteen asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettuun "vilpittömään mieleen". Sinänsä näillä kahdella säännöksellä onkin tietysti sama päämäärä. Näissä säännöksissä tarkoitetut käsitteet eivät kuitenkaan ole sisällöltään täysin samat, johtuipa tämä sitten vain siitä, että ensin mainitun säännöksen soveltamisala on toisen säännöksen soveltamisalaa huomattavasti laajempi (ks. tältä osin asia 283/82, Schoellershammer v. komissio, tuomio 15.12.1983, Kok. 1983, s. 4219).

88 Joka tapauksessa kantajat kiistävät syyllistyneensä omalta osaltaan ilmeiseen huolimattomuuteen. Kantajat eivät millään tavoin osanneet epäillä aitoustodistusten pätevyyttä. Koska kantajilla ei ollut tiedossaan seikkoja, joista olisi voinut päätellä väärinkäytöksiin syyllistytyn, niillä ei ollut myöskään aihetta tällaisiin epäilyihin. Lisäksi kyseessä ei ollut yksittäistapaus, vaan laajamittainen väärennystoiminta. Sen vuoksi väärentämiseen sekaantuneet yritykset eivät olisi voineet toimittaa korkealaatuista lihaa yksinomaan väärennetyin aitoustodistuksin. Suurimman osan ajasta ne toimittivat tuontieriä myös pätevin todistuksin.

89 Vastoin komission väittämää kantajat katsovat, ettei niillä käytännössä ollut mitään mahdollisuutta varautua tai suojautua sopimuskumppaniensa menettelyltä. Kantajien, joiden kotipaikka on Euroopassa, oli niin ikään mahdotonta saada selville sitä, mistä viejät olivat saaneet aitoustodistukset.

90 Vaikka komissiolla oli hallussaan kaikki merkitykselliset asiakirjat, komissio ei kantajien mukaan ole esittänyt seikkoja, jotka tukisivat sen väitettä, että nämä eivät ole osoittaneet kaikkea tarpeellista huolellisuutta.

91 Kantajat katsovat, että tullimaksujen kantaminen niiltä ei ole perusteltua, koska asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan soveltamisedellytykset täyttyivät. Riidanalainen päätös olisi sen vuoksi kumottava.

92 Yhdistynyt kuningaskunta katsoo, että komissio on tehnyt oikeudellisen virheen, kun se on katsonut, ettei asetuksen N:o 1430/79 13 artikla ollut sovellettavissa; toissijaisesti se katsoo, että komissio on käyttänyt ilmeisen virheellisesti säännöksessä sille annettua harkintavaltaa.

93 Yhdistyneen kuningaskunnan mukaan riidanalaisessa päätöksessä on vääjäämättä virhe, koska komissio ei ole riittävästi ottanut huomioon sitä, että se itse on osaksi aiheuttanut kantajien ongelmat. Riidanalaisen päätöksen perustelut ja johtopäätökset ovat selvästi virheelliset, koska komissio on vastuussa taloudellisille toimijoille petollisten menettelyjen paljastamisesta ja koska komissio on laiminlyönyt täytäntöönpanoasetuksista johtuvat valvontavelvollisuutensa.

94 Komissiolle kiintiön valvonnassa ja hallinnoinnissa kuuluvan vastuun ja sen tätä vastuuta koskevien laiminlyöntien takia Yhdistynyt kuningaskunta katsoo, ettei ole oikeudellisia perusteita kieltäytyä tullin peruuttamisesta. Kieltäytymisen seurauksensa täysin syyttömille aiheutuisi haittaa, mikä olisi täysin vastoin asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan yleistä kohtuustavoitetta.

Vastaajan väitteet ja niiden perustelut

95 Komissio katsoo olleensa oikeassa arvioidessaan, etteivät asian tosiseikat saaneet aikaan sellaista erityistilannetta, jonka vuoksi tuontitullien peruuttaminen olisi perusteltua.

96 Komissio viittaa edellä mainitussa asiassa Hewlett Packard France annettuun tuomioon (46 kohta) sekä yhdistetyissä asioissa C-153/94 ja C-204/94, Faroe Seafood ym., 14.5.1996 annettuun tuomioon (Kok. 1996, s. I-2465, 83 kohta) ja katsoo, että asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa säädettyjä edellytyksiä on arvioitava asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan perusteella.

97 Tästä seuraa komission mukaan, että tuontitullien peruuttaminen on perusteltua vain siinä tapauksessa, että tässä viimeksi mainitussa säännöksessä esitetyt kolme

kumulatiivista edellytystä täyttyvät eli että tullia ei ensiksikään ole kannettu toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen vuoksi, että maksuvelvollinen toiseksi on toiminut vilpittömässä mielessä eli että maksuvelvollisen ei voida kohtuullisesti edellyttää havainneen toimivaltaisten viranomaisten virhettä ja että maksuvelvollinen kolmanneksi on noudattanut kaikkia voimassa olleita tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä (ks. myös tullikoodeksin 220 artiklan 2 kohdan b alakohta). Tätä taustaa vasten ja vastoin kantajien kantaa edellä mainitut kaksi säännöstä ovat kokonaisvaltaisesti tarkasteltuina toisiinsa verrattavissa, sillä niillä tavoitellaan samaa päämäärää (em. asia Hewlett Packard France, tuomion 46 kohta) tai ne ovat jopa keskenään vaihdettavissa (asia T-75/95, Günzler Aluminium, tuomio 5.6.1996, Kok. 1996, s. II-497, 55 kohta).

98 Näitä edellytyksiä on tulkittava suppeasti, jotta varmistetaan yhteisön oikeuden yhdenmukainen soveltaminen (asia C-348/89, Mecanarte, tuomio 27.6.1991, Kok. 1991, s. I-3277, 33 kohta).

99 Toimivaltaisten viranomaisten tekemää virhettä koskevan väitteen perustelut komissio vaatii jätettävän tutkimatta sen vuoksi, että ne on esitetty ensimmäisen kerran vasta oikeudenkäynnissä annetussa vastauskirjelmässä.

100 Lisäksi esillä olevassa asiassa toimivaltaiset viranomaiset eivät komission mukaan ole tehneet asetuksen N:o 1679/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua virhettä. Maksuvelvollisen perusteltua luottamusta on suojattava ainoastaan, jos toimivaltaiset viranomaiset itse ovat luoneet luottamuksen perustan. Virheen on pitänyt tapahtua toimivaltaisten viranomaisten aktiivisessa toiminnassa (em. asia Hewlett Packard France, tuomion 16 kohta, em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 91 kohta ja em. asia Mecanarte, tuomion 23 kohta). Tästä ei ole kyse, jos toimivaltaisia viranomaisia on johdettu harhaan viejän epätäsmällisin ilmoituksin, joiden pätevyyttä viranomaisilla ei ole velvollisuutta tarkistaa tai arvioida.

101 Tähän ratkaisuun päädytään komission mukaan myös asetuksen N:o 3799/86 4 artiklan 2 kohdan c alakohdan ja asetuksen N:o 2454/93 904 artiklan c alakohdan sanamuodon perusteella. Näistä säännöksistä ilmenee, että väärennettyjen asiakirjojen

esittäminen vilpittömässä mielessä ei sinänsä ole sellainen erityinen seikka, jonka vuoksi peruuttaminen olisi perusteltua. Se, että Saksan toimivaltaiset viranomaiset olivat alkuvaiheessa pitäneet aitoustodistuksia pätevinä, ei voinut synnyttää kantajille perusteltua luottamusta (em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 93 kohta).

102 Komissio korostaa, että oikeuskäytännöstä ilmenee yhtäältä, että yhteisö ei voi vastata tuojien käyttämien tavarantoimittajien virheellisestä toiminnasta aiheutuneista haitallisista seurauksista, ja toisaalta, että huolellisen taloudellisen toimijan, joka on tietoinen sovellettavista säännöksistä, on arvioidessaan niitä etuja, joita voi koitua sellaisen tavaran kaupasta, johon sovelletaan etuuskohtelua, otettava huomioon tavoittelemiinsa markkinoihin olennaisesti liittyvät riskit ja hyväksyttävä ne kauppaan tavanomaisesti liittyvinä haittoina (em. asia Acampora, tuomion 8 kohta). Vedotessaan komission virkamiesten virheelliseen menettelyyn kantajat yrittävät siten perusteettomasti sivuuttaa tämän oikeuskäytännön.

103 Komissio toteaa, että kantajien mainitsemat seikat eivät ole sellaisia, että ne voisivat poistaa sille kuuluvan liikeriskin tai rajoittaa sitä (ks. myös em. asia Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomion 16 ja 17 kohta). Valvontajärjestelmän tarkoituksena on komission mukaan ollut yksinomaan se, että ainoastaan kiintiön perusteella tuotu liha saa vapautuksen tuontimaksusta. Sikäli kuin yhteisön naudanlihamarkkinat eivät ole uhattuina, kiintiön ylitys ei olisi välttämättä saanut komissiota välittömästi ryhtymään toimenpiteisiin tältä osin.

104 Valvontajärjestelmän tarkoituksena ei komission mukaan varsinkaan ole ollut informoida tai suojata asianosaisia mahdollisten petollisten menettelyjen osalta, vaan tarkistaa se, että kiintiöjärjestelmää sovelletaan moitteettomasti. Komissiolla ei siten mielestään ole ollut velvoitteita asianomaisia kohtaan.

105 Kantajien arvostelemaa komission virkamiesten toimintaa Hilton-kiintiön käytön valvonnassa ei komission mukaan voida pitää sovellettavassa säännöksessä tarkoitet-

tuna erityistilanteena. Komissio kiistää nimenomaisesti väitteet, joiden mukaan se itse olisi tehnyt mahdolliseksi aitoustodistusten väärentämisen. Sen toiminnan ja tuontimaksujen perimisen syyn välillä ei sen mielestä ole edes syy-yhteyttä.

106 Väitteisiin, joiden mukaan komission virkamiehet eivät olisi tehneet kaikkea mahdollista lainvastaisuuksien torjumiseksi, komissio vastaa, ettei sen kuulu ottaa taloudellista vastuuta väärentämisistä, jotka olisi mahdollisesti voitu välttää, jos toimivaltaiset viranomaiset olisivat mahdollisimman nopeasti toteuttaneet tehokkaampia toimia. Lähes kaikilla sektoreilla on säännöksiä, joissa toimivaltaiset viranomaiset velvoitetaan tiettyyn valvontaan. Riski haitoista, joita kenties ei olisi ilmennyt, jos valvonta olisi ollut kokonaisuudessaan tehokasta, jää komission mukaan kuitenkin aina asianomaiselle itselleen.

107 Lisäksi kyseisenä aikana voimassa olleen järjestelmän perusteella komissiolle ilmoitettiin vasta kalenterivuoden päättyessä Argentiinan viranomaisten antamien aitoustodistusten lukumäärä. Tästä syystä kiintiön mahdolliset ylitykset voitiin todeta vasta kyseisen vuoden päättyessä tai seuraavan vuoden alkaessa, jolloin niitä ei komission mukaan enää ollut mahdollista estää.

108 Lisäksi vertailu ei komission mukaan ollut helppoa. Vienti ei välttämättä ajoittunut samaan aikaan Argentiinan viranomaisten tekemän ilmoituksen kanssa. Toisaalta todistukseen kirjattu merkintä jäsenvaltiosta, johon tavara on tarkoitus tuoda, ei ole sitova, joten tuonti suuntautui usein toiseen kuin todistuksessa mainittuun jäsenvaltioon.

109 Komissio toteaa, että vuonna 1989 tapahtui todellakin kiintiöiden ylityksiä. Ne saattoivat kuitenkin selittyä sekaannuksilla sellaisten aitoustodistusten kanssa, jotka liittyvät muuhun lihantuontiin. Saatuaan vuonna 1993 tietoja aitoustodistusten väärennöksistä komission virkamiehet reagoivat heti. Näin ollen heitä ei komission mukaan voi syyttää vakavista laiminlyönneistä. Sitä paitsi vuosien 1991 ja 1992 osalta havaitut ylitykset olivat merkitykseltään vähäisiä.

110 Koska toimivaltaiset viranomaiset eivät ole tehneet virhettä, ensimmäinen asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan kolmesta kumulatiivisesta edellytyksestä ei näin ollen täyty.

111 Toinen, tullivelallisen vilpitöntä mieltä koskeva edellytys ei ole komission mukaan myöskään täyttynyt. Komissio korostaa, että vaikka riidanalaisessa päätöksessä ei kantajia arvostellakaan "ilmeisestä huolimattomuudesta", siinä kuitenkin todetaan huolellisuuden puuttuminen (ks. 16. ja 22. perustelukappale). Riidanalaisen päätöksen 22. perustelukappaleessa näet todetaan, että kantajat ovat laiminlyöneet itse ryhtyä kaikkiin mahdollisiin varotoimiin sopimuskumppaniensa ja välittäjiensä suhteen Argentiinassa ja että kantajat ovat erityisesti laiminlyöneet suoraan tutkia sen, miten aitoustodistukset ovat päätyneet niille.

112 Kun otetaan huomioon kantajien tietämys noudatetusta kiintiöjärjestelmästä sekä ammattikokemus, ne kykenivät komission mukaan epäilyksettä ryhtymään toimenpiteisiin väärennettyjen aitoustodistusten käytön estämiseksi. Kantajat eivät tätä tehneet, vaikka niiden täytyi olla selvillä aitoustodistusten manipulointiriskistä ottaen huomioon kysymyksessä olleet taloudelliset edut. Kantajat tukeutuivat toiminnassaan lähinnä välittäjiin Argentiinassa. Tältä osin ylimääräisen liikekumppanin toiminta teurastamon ja tuojan välisessä asiassa olisi siten pitänyt saada tuojan tarkkaavaisemmaksi.

113 Komission mukaan aitoustodistusten väärentäminen olisi voitu havaita, jos kantajat olisivat osoittaneet huolellisuutta tutkimalla todistukset. Kantajat saivat aitoustodistusten alkuperäiskappaleet. Niiden pätevyyttä koskevien epäilyjen ilmettyä kantajien olisi komission mielestä pitänyt selvittää niiden pätevyys (em. asia Hewlett Packard France, tuomion 24 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 100 kohta).

114 Komissio vaatii tämän kanneperusteen hylkäämistä, koska asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa säädetyt edellytykset tuontitullien peruuttamiseksi eivät ole asiassa täyttyneet, koska toimivaltaiset viranomaiset eivät ole tehneet yhtäkään asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua virhettä ja koska kantajat eivät ole toimineet vilpittömässä mielessä.

Yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

115 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan asetuksen N:o 1430/79 13 artikla on yleinen kohtuuslauseke, joka on tarkoitettu kattamaan sellaiset muut kuin käytännössä kaikkein yleisimmin todetut tilanteet, joista voitiin asetuksen N:o 1430/79 antamishetkellä antaa erityislainsäädäntöä (yhdistetyt asiat 244/85 ja 245/85, Cerealmangimi ja Italgrani v. komissio, tuomio 12.3.1987, Kok. 1987, s. 1303, 10 kohta ja asia C-446/93, SEIM, tuomio 18.1.1996, Kok. 1996, s. I-73, 41 kohta). Mainittua säännöstä on erityisesti tarkoitus soveltaa silloin, kun ne olosuhteet, jotka kuvaavat taloudellisen toimijan ja hallintoelimen välistä suhdetta, ovat sellaiset, ettei olisi kohtuullista antaa tämän toimijan kärsiä vahinkoa, jota hänelle ei tavallisesti olisi aiheutunut (asia 58/86, Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, tuomio 26.3.1987, Kok. 1987, s. 1525, 22 kohta).

116 Komission on siten arvioitava kaikkia tosiseikkoja, jotta se voi määrittää, onko niiden vuoksi syntynyt mainitussa säännöksessä tarkoitettu erityistilanne

(ks. vastaavasti asia 160/84, Oryzomyli Kavallas ym. v. komissio, tuomio 15.5.1986, Kok. 1986, s. 1633, 16 kohta). Vaikka komissiolla on tältä osin harkintavaltaa (em. asia France-Aviation v. komissio, tuomion 34 kohta), sen on tätä valtaa käyttäessään verrattava toisiinsa yhteisön etua tullisäännösten noudattamisen varmistamisessa ja toisaalta vilpittömässä mielessä toimineen maahantuojan etua välttää kantamasta vahinkoa, joka ylittää tavanomaisen liikeriskin. Tämän johdosta komissio ei voi tutkiessaan peruutushakemuksen perusteita tyytyä ottamaan huomioon vain tuojan menettelyä. Komission on myös arvioitava oman, mahdollisesti virheellisen toimintansa vaikutusta tilanteen syntymiseen.

117 Koska asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa mainitut kaksi edellytystä — erityistilanteen käsilläolo ja se, että asianomainen ei ole syyllistynyt vilpilliseen menettelyyn tai ilmeiseen huolimattomuuteen — ovat täyttyneet, maksuvelvollisella on oikeus saada tuontitullinsa palautetuksi tai peruutetuksi, sillä muuten tällä säännöksellä ei olisi enää tehokasta vaikutusta (ks. asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan soveltamisesta em. asia Cour Mecanarte, tuomion 12 kohta; asia C-292/91, Weis, tuomio 4.5.1993, Kok. 1993, s. I-2219, 15 kohta ja em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 84 kohta).

118 Näin ollen on hylättävä komission näkemys, jonka mukaan tuontitullien peruuttaminen on perusteltua vain, jos asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa mainitut kolme kumulatiivista edellytystä ovat kaikki täyttyneet, eli että tulleja ei ensinnäkään ole kannettu toimivaltaisten viranomaisten tekemän virheen vuoksi ja toiseksi että maksuvelvollinen on toiminut vilpittömässä mielessä eli että tullivelallisen ei toisin sanoen voida kohtuullisesti edellyttää havainneen toimivaltaisten viranomaisten virhettä ja kolmanneksi että tullivelallinen on noudattanut kaikkia voimassa olleita tulli-ilmoitusta koskevia säännöksiä.

119 Vaikka yhteisöjen tuomioistuin on katsonut, että asetuksen N:o 1430/79 13 artiklalla ja asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdalla pyritään samaan päämäärään eli rajoittamaan tuontitullien tai vientitullien jälkikäteinen maksaminen niihin tilanteisiin, jolloin tällainen maksu on perusteltu ja yhteensopiva esimerkiksi luottamuk-

sensuojaa koskevan perustavanlaatuisen periaatteen kanssa (em. asia Hewlett Packard France, tuomion 46 kohta), se ei ole katsonut, että nämä kaksi säännöstä ovat yhteneväiset.

120 Yhteisöjen tuomioistuin on tyytynyt katsomaan, että asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettu toimivaltaisten viranomaisten virheen havaittavuus vastaa asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitettua vilpillistä tai ilmeisen huolimatonta menettelyä, joten viimeksi mainitun säännöksen edellytyksiä on arvioitava edellä mainitun 5 artiklan 2 kohdan edellytysten perusteella.

121 Vaikka toimivaltaiset viranomaiset eivät olisi tehneet asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdassa tarkoitettua virhettä, tämä ei siten välttämättä tarkoita sitä, etteikö asianomainen voisi toissijaisesti vedota asetuksen N:o 1430/79 13 artiklaan ja väittää kyseessä olevan sellaisen erityistilanteen, jonka vuoksi tuontitullit olisi peruutettava.

122 Komission näkemys on ristiriidassa näiden kahden säännöksen tavoitteiden kanssa. Asetuksen N:o 1697/79 5 artiklan 2 kohdan tavoitteena on suojella tullivelan maksamisesta vastuussa olevan velallisen perusteltua luottamusta siihen, että kaikki tullien kantamista tai kantamatta jättämistä koskevaan päätökseen sisältyvät seikat ovat pitäviä (em. asia Faroe Seafood ym., tuomion 87 kohta); sen sijaan asetuksen N:o 1430/79 13 artikla on, kuten edellä on todettu, yleinen kohtuuslauseke. Tämä 13 artikla menettäisi luonteensa yleisenä kohtuuslausekkeena, jos 5 artiklan 2 kohdassa mainittujen edellytysten olisi aina täytyttävä.

123 Jotta voidaan tutkia kysymystä siitä, onko komissio tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa mainitut edellytykset eivät ole täyttyneet esillä olevassa asiassa, on ensin tutkittava järjestyksessä toista edellytystä, joka koskee sitä, etteivät kantajat menetelleet vilpillisesti eikä ilmeisen huolimattomasti, minkä jälkeen on tutkittava ensimmäistä edellytystä, joka koskee erityistilanteen käsilläoloa.

Vilpillinen menettely ja ilmeinen huolimattomuus

124 Riidanalaisessa päätöksessä tai komission kirjelmissä kantajia ei ole syytetty vilpillisestä menettelystä eikä ilmeisestä huolimattomuudesta asetuksessa N:o 1430/79 tarkoitetulla tavalla. Vastauksessaan ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kysymykseen komissio nimenomaisesti vahvisti istunnossa, ettei se väitä kantajien osoittaneen ilmeistä huolimattomuutta.

125 Lisäksi, toisin kuin komissio väittää, kantajien ei voida katsoa osoittaneen edes huolellisuuden puutetta esillä olevassa asiassa.

126 Oikeudenkäyntiasiakirjoista ilmenee ensinnäkin, että kantajat saivat tietää aitoustodistusten väärentämisistä tai väärinkäytöksistä vasta, kun komissio aloitti tutkimukset vuonna 1993 (ks. edellä 17 kohta).

127 Lisäksi väärentämistavasta on todettava, kuten ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen asiassa T-42/96, Eyckeler & Malt vastaan komissio, 19.2.1998 antamassa tuomiossa (Kok. 1998, s. II-401, 143 ja 144 kohta) on jo selvitetty, että yleensä tietyn viennin osalta aitoustodistuksesta laadittiin kaksi versiota, joilla oli sama numero, ja että kunkin täytäntöönpanoasetuksen 4 artiklan mukaisesti molemmissa versioissa oli allekirjoitus ja leima, joka ilmeisesti oli peräisin samalta aitoustodistuksen antamiseen toimivaltaiselta elimeltä eli joko Junta Nacional de Carnesilta tai Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pescalta.

128 Samaten tietyn todistuksen eri versioissa olevien nimikirjoitusten vertailu osoittaa, että ensi näkemältä ne ovat identtiset, tai ainakin hyvin samankaltaiset.

129 Vielä on todettava, että näissä kahdessa versiossa päiväys, myöntämispaikka sekä tiedot argentiinalaisesta viejästä, vastaanottajasta yhteisössä ja aluksesta, jolla vienti oli tarkoitus suorittaa, olivat samat. Argentiinan viranomaisille tarkoitetuissa versiossa, jossa oli otsikko "duplicado", paino oli merkitty selvästi kevyemmäksi kuin alkuperäiseen tuojalle annettuun todistukseen. Duplicado-versioissa paino vaihteli 600 ja 2 000 kilogramman välillä, kun taas alkuperäiskappaleeseen merkitty paino, joka vastasi tosiasiallisesti yhteisöön vietyä määrää, oli noin 10 000 kilogrammaa. Tältä osin on todettava, että kyseisenä aikana Hilton-naudanlihaa kuljetettiin tavallisesti konteissa, joihin mahtui noin 10 000 kilogrammaa lihaa.

130 Komission yhteenvetokertomuksen mukaan asiakirjojen väärentämistä "helpotti se, että lomakepohjat eivät olleet numeroituja, että lomakkeiden lukumäärää ei seurattu ja että viejät täyttivät lomakkeet itse". Tähän on vielä lisättävä, että vuoden 1993 kertomuksessa todetaan, että sen jälkeen kun toimivaltaiseksi toimielimeksi aitoustodistusten antamiseen oli Junta Nacional de Carnesin sijaan tullut Secretaría de Agricultura, Ganadería y Pesca (ks. edellä 16 kohta), kului useita kuukausia ennen kuin toimivaltasuhteet ja menettelyn yksityiskohdat saatiin selvästi määriteltyä, mitä tietyt yritykset käyttivät hyväkseen ja kiersivät voimassa olleita säännöksiä.

131 Näin ollen useat seikat oikeudenkäyntiasiakirjoissa antavat aiheen olettaa, että Argentiinan toimivaltainen hallintoelin on laatinut todistuksen, jossa on ollut todistusnumero vähäistä painoa varten, minkä jälkeen se on siirtänyt tämän todistuksen arkistoonsa antaen eräille argentiinalaisille teurastamoille todistuksen, jossa on sama numero, samat leimat ja nimikirjoitus ilman merkintää määrästä. Tämän jälkeen teurastamot saattoivat suurentaa määrää tosiasiallisesti viedyn mukaiseksi. Yhteenvetokertomuksessa epäillään lisäksi, että Argentiinan tulli- ja eläinlääkintävirkamiesten on täytynyt "sulkea silmänsä" vientierää rahdattaessa.

132 Esillä olevassa asiassa on katsottava, että kantajat eivät kohtuullisesti arvioiden ole voineet havaita kyseisiä väärennöksiä, koska tällainen tarkastaminen ei ollut niille mahdollista. Kuten kantajat ovat perustellusti todenneet, väärennetyt aitoustodistukset eivät olleet tunnistettavissa sellaisiksi. Lisäksi mikään seikka oikeudenkäyntiasiakirjoissa ei anna aihetta päätellä, että kantajilla olisi ollut syytä epäillä aitoustodistusten pätevyyttä.

133 Vielä on todettava kaksi asiaa siitä hinnasta, jonka kantajat ovat maksaneet oikeudenkäynnin kohteena olevasta naudanlihasta.

134 Ensinnäkään ei ole kiistetty sitä, että tuontimaksun puuttuminen Hilton-kiintiöltä tarkoitti, että Hilton-naudanlihasta maksettu hinta ylitti ilman aitoustodistusta myydystä naudanlihasta maksetun hinnan. Tältä osin kantajat totesivat, että hinnanero näiden kahden lihalajin välillä vastasi likipitäen maksuja, jotka oli suoritettava tuotaessa muuta kuin Hilton-naudanlihaa, eikä komissio ole tätä kiistänyt.

135 Toiseksi komissio ei ole kiistänyt myöskään sitä kantajien väitettä, että myöhemmin väärennetyiksi todetuin aitoustodistuksin maahantuodusta naudanlihasta maksettu hinta oli likipitäen samalla tasolla kuin pätevin aitoustodistuksin maahantuodun Hilton-naudanlihan hinta.

136 Edellä todettu osoittaa kantajien toimineen vilpittömässä mielessä kyseisen lihantuonnin osalta.

137 Koska kantajat tekivät ostosopimuksensa ja suorittivat kyseisen lihantuonnin tavanomaista liiketapaa noudattaen, komission tehtävänä on osoittaa kantajien ilmeinen huolimattomuus.

138 Komissio ei kuitenkaan ole edes yrittänyt osoittaa tätä. Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen tätä koskevaan kysymykseen se vastasi suullisessa käsittelyssä toistaen vain riidanalaiseen päätökseen sisältyvät väitteet, joiden mukaan kantajat eivät ole osoittaneet kaikkea tarpeellista huolellisuutta, koska kantajat ovat laiminlyöneet ryhtyä kaikkiin mahdollisiin varotoimiin sopimuskumppaniensa ja välittäjiensä osalta Argentiinassa ja laiminlyödessään suoraan tutkia sen, miten niiden käyttämät aitoustodistukset ovat päätyneet niille.

139 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että kantajat eivät ole toimineet puutteellista huolellisuutta osoittaen eivätkä asetuksen N:o 1430/79 13 artiklassa tarkoitetulla tavalla vilpillisesti tai ilmeisen huolimattomasti.

Erityistilanne

140 Asiaan sovellettavien säännösten mukaan ja vakiintuneen oikeuskäytännön mukaisesti se, että tullietuuskohtelun saamiseksi tavaroille, jotka ilmoitetaan vapaaseen liikkeeseen luovutettaviksi, esitetään, vaikkakin vilpittömässä mielessä, asiakirjoja, jotka myöhemmin todetaan väärennetyiksi, ei sellaisenaan voi olla erityistilanne, jonka vuoksi tuontitullit olisi peruutettava (asetuksen N:o 3799/86 4 artiklan 2 kohdan c alakohta ja asetuksen N:o 2454/93 904 artiklan c alakohta; em. asia Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomion 16 kohta, em. asia Acampora, tuomion 8 kohta ja asia C-97/95, Pascoal & Filhos, tuomio 17.7.1997, Kok. 1997, s. I-4209, 57—60 kohta).

141 Esillä olevassa asiassa kantajat eivät kuitenkaan pelkästään vetoa siihen, että ne ovat kyseisen lihantuonnin osalta esittäneet väärennetyt asiakirjat vilpittömässä mielessä. Pääasiallisesti kantajat vetoavat peruutushakemuksensa tueksi niihin vakaviin laiminlyönteihin, joihin komissio on syyllistynyt Hilton-kiintiön valvonnassa, mikä kantajien mukaan on tehnyt väärentämisen helpommaksi.

142 Tästä seuraa, että edellä mainitut säännökset eivät vastoin komission väitettä estä tuontitullien peruuttamista.

143 Perustamissopimuksen 155 artiklan ja hyvän hallinnon periaatteen mukaisesti komissiolla oli velvollisuus varmistaa Hilton-kiintiön moitteeton soveltaminen ja huolehtia siitä, ettei kiintiötä ylitetä (ks. vastaavasti asia 175/84, Krohn v. komissio, tuomio 15.1.1987, Kok. 1987, s. 97, 15 kohta).

144 Tämä valvontavelvoite johtuu myös täytäntöönpanoasetuksista. Niiden 6 artiklan 1 kohdassa näet todetaan, että jäsenvaltiot toimittavat komissiolle kultakin kymmenen päivän jaksolta tai viimeistään kahden viikon kuluttua kyseisen jakson päättymisestä alkuperämaittain ja yhdistetyn nimikkeistön mukaisesti eriteltynä tiedot siitä, kuinka paljon 1 artiklassa tarkoitettuja tuotteita on luovutettu vapaaseen liikkeeseen. Tällainen vaatimus olisi vailla merkitystä, jos siihen ei liittyisi velvoitetta, että komission on valvottava, että kiintiötä sovelletaan moitteettomasti.

145 Lisäksi komission ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen pyynnöstä esittämistä asiakirjoista ilmenee, että Argentiinan viranomaiset ovat vuosina 1991 ja 1992 lähettäneet komissiolle säännöllisesti luetteloja Hilton-naudanlihaa koskevista aitoustodistuksista, jotka on myönnetty kymmenenä lähettämistä edeltävänä päivänä, ja että luettelossa on myös viitetietoja kuten aitoustodistuksen numero, argentiinalainen viejä, yhteisössä oleva vastaanottaja sekä viedyn määrän nettopaino. Argentiinan viranomaiset ovat niin ikään toimittaneet komissiolle allekirjoittamiseen oikeutettujen argentiinalaisten virkamiesten nimet ja heidän nimikirjoitusnäytteensä.

146 Näin ollen on todettava, että ainoastaan komissiolla oli hallussaan tarpeelliset selvitykset Hilton-kiintiön tehokkaaseen valvontaan. Tämän vuoksi komissiolla oli sitäkin suuremmalla syyllä velvoite valvoa, että kiintiötä sovelletaan moitteettomasti.

147 Oikeudenkäyntiasiakirjoista kuitenkin ilmenee, että komission Hilton-kiintiön soveltamista koskevassa valvonnassa oli vakavia puutteita kyseisenä aikana.

148 Komissio ei ensinnäkään ole vuosien 1991 ja 1992 osalta tarkastanut säännöllisesti ja tehokkaasti Argentiinan viranomaisten toimittamia tietoja kiintiöidyistä vientimääristä, eikä se ole verrannut aitoustodistuksia muiden jäsenvaltioiden sille toimittamiin tietoihin. Jos komissio olisi huolehtinut tällaisesta tarkastamisesta, petoksiin syyllistyminen olisi kaikella todennäköisyydellä voitu havaita paljon aikaisemmin.

149 Komission harjoittama tuontivalvonta on tosiasiassa ollut ainoastaan summittaista ja epätäydellistä.

150 Komissio on tiivistänyt sille toimitetut tiedot luetteloiksi, jotka on laadittu vasta seuranneen vuoden alussa, joten määrälliset poikkeamat ja mahdolliset ylitykset ovat olleet vasta tällöin havaittavissa. Tästä syystä komissio ei ole voinut informoida jäsenvaltioita samana vuonna kyseistä vuotta koskevan kiintiön mahdollisesta täyttymisestä.

151 Luettelot olivat sitä paitsi vain käsin laadittuja. Jos komissio olisi saattanut tiedot tietokonepohjaiseen muotoon, se olisi voinut valvoa asiaa paljon tehokkaammin. Lisäksi komissio olisi voinut ilman erityisiä vaikeuksia ratkaista ongelmat, jotka johtuivat siitä, ettei aitoustodistukseen kirjattu merkintä jäsenvaltiosta, johon tavara oli tarkoitettu tuotavaksi, ollut sitova, minkä vuoksi tuonti on voinut tapahtua toiseen kuin aitoustodistuksessa mainittuun jäsenvaltioon.

152 Toiseksi komissio on laiminlyönyt saattaa jäsenvaltioiden tietoon aitoustodistusten allekirjoittamiseen oikeutettujen argentiinalaisten virkamiesten nimikirjoitusnäytteet, eikä se ole julkaissut näitä myöskään *Euroopan yhteisöjen virallisessa lehdessä*. Näin ollen kansallisilla viranomaisilla ei ollut tehokasta keinoa havaita väärennöksiä ajoissa.

153 Kolmanneksi on todettava, että komissio laiminlöi reagoida aiemmin tehtyihin ilmoituksiin Hilton-kiintiön ylittymisestä.

154 Tältä osin yhteenvetokertomuksesta ilmenee, että Argentiinassa vuonna 1993 tehdyssä tutkimuksessa havaittiin vuosina 1991 ja 1992 esitetyn yli 460 väärennettyä aitoustodistusta. Siten näinä kahtena vuotena yhteisöön tuotiin 4 500 tonnia naudanlihaa virheellisin aitoustodistuksin, ja tältä osin jäi kantamatta maksuja noin 18 miljoonaa ecua.

155 Ei ole kiistetty, että jo vuonna 1989 komissio oli todennut suurusluokaltaan vastaavia ylityksiä. Kuten edellä mainitussa asiassa Eyckeler & Malt vastaan komissio annetun tuomion 178 kohdasta käy ilmi, komissio on myöntänyt, että pelkästään mainittuna vuotena Hilton-kiintiö ylitettiin yli 3 000 tonnilla.

156 Se, ettei tähän havaintoon reagoitu, on toimielimen vakava laiminlyönti. Havaittujen väärinkäytösten olisi pitänyt kiinnittää sen huomio tarpeeseen tehostaa valvontaa. Toimielimen olisi siten kyseisenä aikana pitänyt aloittaa tutkimukset kiintiön ylitysten täsmällisten syiden löytämiseksi.

157 Jos komissio olisi ajoissa ryhtynyt tehokkaampiin valvontatoimenpiteisiin niiden ongelmien selvittämiseksi, jotka liittyivät vuoden 1989 kiintiöylityksiin, vuosina 1991 ja 1992 tehdyt väärennökset eivät ilmeisestikään olisi voineet nousta havaitulle tasolle eli noin 10 prosenttiin Hilton-kiintiöstä. Taloudellisille toimijoille aiheutuneita vahinkoja olisi näin ollen varmastikin voitu rajoittaa.

158 Laiminlyönti ottaa käyttöön tehokas valvontajärjestelmä sekä muut todetut laiminlyönnit Hilton-kiintiön valvonnassa loivat edellytykset väärennysten jatkumiselle ja niiden tässä oikeudenkäynnissä todetulle laajuudelle.

159 Tällä kohdin perusteluja on vielä syytä toistaa edellä 134 kohdassa todettu eli että pätevin aitoustodistuksin myydyn Hilton-naudanlihan markkinahinta oli tavallisesti huomattavasti korkeampi kuin ilman aitoustodistusta myydyn lihan hinta, mikä selittyi sillä, että Hilton-kiintiön ulkopuolella tuodusta naudanlihasta oli suoritettava suuruudeltaan 10 Saksan markan suuruinen maksu yhdeltä kilogrammalta (ks. edellä 10 kohta).

160 Kantajien väärennetyin aitoustodistuksin maahantuomasta naudanlihasta maksama hinta oli, mitä komissio ei kiistä, likipitäen samalla tasolla kuin hinta, jota pyydettiin pätevin aitoustodistuksin maahantuodusta Hilton-naudanlihasta (ks. myös edellä 135 kohta).

161 Tämän vuoksi kantajat väittävät, että oikeudenkäynnin kohteena olevan lihantuonnin osalta kantajat ovat Hilton-naudanlihasta maksamansa korkeamman ostohinnan vuoksi taloudellisesti asiaa tarkasteltuna jo maksaneet suurinpiirtein oikeudenkäynnin kohteena olevaan tuontiin sovellettavaa tuontimaksua vastaavan summan, mitä komissio ei kiistä.

162 On totta, että tullivelallisen luottamusta sittemmin valvonnan johdosta väärennetyksi todetun aitoustodistuksen pätevyyteen ei tavallisesti suojata yhteisön oikeudessa, koska tämä sisältyy liikeriskiin (em. asia Van Gend & Loos ja Expeditiebedrijf Wim Bosman v. komissio, tuomion 17 kohta, em. asia Acampora, tuomion 8 kohta, em. asia Mecanarte, tuomion 24 kohta ja em. asia Pascoal & Filhos, tuomion 59 ja 60 kohta).

163 Esillä olevassa asiassa väärennökset eivät kuitenkaan olisi johtaneet Hilton-kiintiön huomattavaan ylittymiseen, ellei komissio olisi laiminlyönyt velvollisuuttaan seurata ja valvoa kiintiön soveltamista vuosina 1991 ja 1992. Näin ollen nämä väärennökset, jotka sitä paitsi on toteutettu erittäin taitavasti, ylittivät kantajille edellisessä kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti kuuluvan tavanomaisen liikeriskin.

164 Koska asetuksen N:o 1430/79 13 artikla on tarkoitettu sovellettavaksi taloudellisen toimijan ja hallintoelimen välistä suhdetta kuvaavien olosuhteiden ollessa sellaiset, ettei olisi kohtuullista antaa tämän toimijan kärsiä vahinkoa, jota hänelle ei tavallisesti olisi aiheutunut (em. asia Coopérative agricole d'approvisionnement des Avirons, tuomion 22 kohta), on katsottava, että kaiken edellä esitetyn perusteella esillä olevan asian olosuhteet ovat sellaiset, että tässä tapauksessa on kyse mainitussa säännöksessä tarkoitetusta erityistilanteesta ja että niiden vuoksi tuontitullien peruuttaminen on perusteltua.

165 Komissio on siten tehnyt ilmeisen arviointivirheen katsoessaan, että laiminlyönnit kiintiön soveltamisen valvonnassa eivät missään tapauksessa voisi johtaa siihen, että käsillä olisi erityistilanne.

166 Edellä esitetyn vuoksi myös kolmas kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1430/79 13 artiklan rikkomista, on ensimmäisen kanneperusteen tavoin hyväksyttävä.

167 Näin ollen riidanalainen päätös on kumottava, eikä ole tarpeen ottaa kantaa toiseen, neljänteen ja viidenteen kanneperusteeseen, jotka koskevat olennaisten menettelymääräysten rikkomista, suhteellisuusperiaatteen loukkaamista ja perusteluvelvollisuuden laiminlyöntiä.

Oikeudenkäyntikulut

168 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska komissio on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, koska kantajat ovat sitä vaatineet.

169 Työjärjestyksen 87 artiklan 4 kohdan ensimmäisen alakohdan perusteella asiaan väliintulijana osallistunut Yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN
TUOMIOISTUIN (ensimmäinen jaosto)

on antanut seuraavan tuomiolauselman:

1) Kumotaan komission 26.1.1996 tekemä ja Saksan liittotasavallalle osoittama päätös, joka koskee hakemusta tuontitullien peruuttamiseksi.

2) **Komissio velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.**

3) **Ison-Britannian ja Pohjois-Irlannin yhdistynyt kuningaskunta vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan.**

Vesterdorf Moura Ramos Mengozzi

Julistettiin Luxemburgissa 17 päivänä syyskuuta 1998.

H. Jung B. Vesterdorf

kirjaaja presidentti